

Het troepje stoof verder. Men vatte moed. De pachter had ook gesproken van een wagen met een wijt en waarvan de koetsier een Zigeuner was.

Enige boogscheuten verder, zagen de zoekers een man, die wel op een leurder geleek.

Reeds van verre riep hij:

— Poeders, pillen tegen allerlei ziekten! Ook onfeilbare middelen voor de plagen van het vee. Mensen, loopt uw geluk niet voorbij!

— Vriendschap, zijt gij geen huifkar tegen gekomen?

— Een huifkar? Ja! Op deze zandweg, maar ze sloeg aan de tweesprong de baan in naar Wieze.

— En hebt ge de koetsier gezien?

— Hij wilde me nog iets vragen, doch ik liep er snel van door.
't Was een Zigeuner.

— Ha, we geraken de bandieten op het spoor, juichte de trouwe knecht. En hadden ze geen kind bij hen?

— Dat kan ik u niet zeggen. Ik hoorde iemand onder de wijt spreken, maar bleef niet staan om te zien, wie het was. Die Egyptenaars zijn geen gemakkelijke gasten!

— Dus de baan naar Wieze?

— Ja. En nu, mensen, koopt mij wat af.

— Vooruit, vrienden, we winnen al!

Met deze woorden zette Martin zijn gezellen aan.

De leurder oogde ze even na.

— Ha! die onnozelen! mompelde hij. Ziet ze eens lopen! Ze kennen de mannen van Jan De Lichte nog niet, waarachtig die boeren zijn gemakkelijk voor de aap te houden. Nu stuiven ze naar Wieze en zo winnen de onzen tijd. Ik moet nu hier de boel wat afloeren.

Deze vermeende leurder was niemand anders dan Joost, de maat van Brandijzer. De schelm had tot taak na te gaan, welke maatregelen men nemen zou en hij kon dit zonder gevaar doen, want hij was voor de bevolking dezer streek een volslagen vreemdeling.

Maar Martin was ook de eerste de beste niet en liet zich evenmin rap misleiden.

Aan de tweesprong lette hij op het karrespoor.

Waarlijk, het wendde zich af in de richting van Wieze.

Had de boef nu gemeend, dat de opzoekers bij deze ontdekking blindelings zouden voort stuiven zonder verder op de grond te letten, dan bedroeg hij zich deerlijk.

— Hier is de wagen teruggekeerd! riep de dienaar eensklaps. Zie maar naar de indruk der wielen. Ha, die schelmen wilden ons misleiden.

Het troepje ging terug en ze zagen, dat de wagen de vorige koers hernomen had.

Met verdubbelde ijver snelden de lieden in die richting voort.

Als ze iemand ontmoetten, vroegen ze om inlichtingen en 't bleek hun, dat ze de rovers op de hielen zaten. Op deze oneffene wegen kon de kar niet snel voort en 't zou de vervolgers niet te moeilijk vallen het voertuig in te halen.

Maar weldra zou men de grote weg van Dendermonde op Brussel bereiken en daar was 't rijden gemakkelijker.

Martin bedacht dit alles en zette zijn gezellen nog tot meerdere spoed aan.

— Ginds is de roverkar! riep hij eensklaps.

Nu liep hij niet meer; 't werd een gehol om ter rapst.

Martin voelde zijn hart kloppen! Ginds onder de wijte bevond zich dus de kleine Beatrix, daar weende ze om haar ouders... of wie weet, hadden de schelmen haar geen doek voor de mond gebonden.

De dienstknecht bereikte 't eerste de kar.

— Hola, voerman! riep hij.

— Wat is er? riep een vrouw.

De anderen kwamen ook aangesneld. Ja, 't was een Zigeuners-wijf dat voorop zat.

— Wat wilt ge? vroeg ze ruw.

— Sta stil! gebood Martin. Hier is het kind!

— Een kind! Zijt ge zot?

In een oogwenk was de trouwe man op de wagen.

Helaas, onder de huif was niets te zien.

Woedend van spijt en teleurstelling greep hij de vrouw bij de schouders en bulderde:

— Zeg, waar is dat gestolen meisje! Antwoord rap of ge komt niet levend van tussen mijn handen.

— Waarvan beschuldigt gij mij! Ik zou...

— Geen geklaag! Waar is het kind?

— Maar welk kind bedoelt ge?

— Ge weet het zo goed als ik.

Martin schudde het wijf ferm heen en weer en zette haar vrij onzacht op de grond.

— Wat heb ik u misdaan? riep de vrouw wenend. Zijt gij baanstroppers, rovers? Kunt ge een arm mens niet rustig haar stukje brood laten verdienen?

— Ge wilt niet zeggen waar het kind is!

— Ik weet niet waarover ge spreekt.

— Goed, ge gaat mee naar 't gerecht, verzekerde de knecht.

En tot twee makkers, vervolgde hij: Toon en Rikus, let op haar! Wij zullen de omtrek afspeuren. De schurken zullen ons gezien en de wijk genomen hebben.

Beide mannen bleven dus bij het voertuig en Martin met de twee overigen liepen voort.

Links stond een klein bos. Daarheen richtten ze hun schreden.

De streek was hier zeer eenzaam. Slechts ginds zeer verre tekende zich de omtrek af ener kleine pachthoeve.

De brave Martin was de eerste tussen de bomen. Hij baande zich een pad door de struiken.

Eensklaps ontving hij een geweldige slag op het hoofd en viel buiten kennis neer.

De twee pachters zagen hem vallen en aarzelden.

Achter een dikke boom stonden Manuel, de Zigeuner en Brandijzer.

De arme Beatrix lag in het gras. Een doek belette haar hard te schreeuwen en een touw bond de tere armpjes en beentjes samen, als vreesden de onmenssen, dat de kleine zich nog verweren zou.

Het kind kreunde stil en haar anders zo lief gelaat was door angst vertrokken.

Ginds in het slot lag de ongelukkige moeder en liep een wanhopige vader radeloos rond! Hier lag hun lieveling als prooi van de lage Baru; hier lag het in banden en reeds van kleed verwisseld. De lange, welige lokken waren afgeknipt en 't gelaat was met een poeier bestreken, zodat het wicht wel een Zigeuner kind geleek.

Arme Beatrix, slachtoffer van de afgunst, die het hart van een elendige snoodaard verteerde!

— We moeten hier snel handelen! zei Brandijzer. Wacht, ik zal ze schrik aanjagen.

De rover trad uit de struiken en vertoonde zich aan de twee pachters, het geladen pistool in de hand.

— Ha, riep hij honend, ge schijnt me niet meer te kennen! Ik ben dus wel veranderd. Boeren, ge durft veel wagen. Wat vermeet ge u, Jan De Lichte te komen najagen. Hier staat hij voor u! Ik ben de hoofdman der veertig rovers, die hier achter de struiken zitten te eten. Ge komt met drieën, de anderen hebben misschien onze dienstmeid aangehouden, die met de kar om levensmiddelen reed. Wacht, ik zal enige mannen uitzenden om dat te weten. Neen, tracht niet weg te lopen, laat me eerst uitspreken. Ge wilt ons het kind van Godfried van Meerdal ontnemen! Waarlijk, ge zijt moedig. Zegt aan al uw dorpelingen, dat ze niet meer moeten wagen, mij te achtervolgen, of ik zal hun zelf eens opzoeken. Nu moogt ge gaan, maar neemt deze ongelukkige sukkel mee.

De schurk wees naar Martin.

De pachters namen hun makker op.

— En nu voorwaarts! hernam de roverhoofdman. Mijn mannen zullen binnen vijf minuten naar de wagen gaan zien en wee degenen, die ze er aantreffen.

De boeren waren gedwee als een lam.

Waarlijk meenden ze De Lichte voor zich te zien. De gedachte alleen, aangezicht tot aangezicht met de beruchte kapitein te staan, had hen vroeger doen sidderen. Stel dus hun angst voor, nu ze geloof-

den, dat de bende met hun overste in dit bos huisde.

— Ik bewonder u! zei Manuel lachend tot Brandijzer.

— Och, ik heb veel van onze baas geleerd. En, voort nu, want 't zou wel eens anders kunnen aflopen, als ze merken, dat we hen voor de aap houden.

Toen de wachters bij de wagen alles hoorden, keerden ze zich spoedig om en lieten de zigeunersvrouw ongemoeid.

Deze, om de schrik der pachters nog aan te wakkeren, begon uit volle borst te roepen:

— Helpt, helpt! Kapitein, mannen!

Een ogenblik dachten de boeren er aan de bewusteloze neer te gooien en het hazenpad te kiezen, maar merkende dat bij het bos alles rustig bleef, deden zij het niet.

— We zijn lafaards! sprak Rikus. Ik geloof er niets van, dat de bende ginder zit.

— Omdat ge dat boevengezicht niet gezien hebt. Ik ken De Lichte niet, maar zo als die rover met zijn pistool, heb ik hem mij altijd voorgesteld, antwoordde een der twee, welke Martin vergezeld had.

De dienstknecht opende de ogen en vroeg als waanzinnig:

— Wat is er? Oh, mijn hoofd! liet hij er op volgen.

— Zagen we maar een huis! zei een der dragers.

— Mijn hoofd! Wat is er toch gebeurd? kreunde Martin.

— Hij is lelijk toegetakeld, merkte Toon op. Wat moeten we nu aanvangen?

— Ginds staat een hut! zei Rikus. Maar 't is ver.

— Ik keer niet meer terug, verzekerde een ander op angstige toon. Dat duivelskind uit 't bos wil ik nooit meer ontmoeten. Laten we Martin dragen, tot we aan een huis komen.

Het viertal stapte traag voort, om beurten getweeën de kermende Martin, die zich niets meer scheen te herinneren, vervoerende.

NEGEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

AAN HET ZIEKBED.

Aleida lag met hevige koorts, die haar allerlei wartaal deed uiten. Nu riep zij om haar vader, dan om Beatrix of om Godfried.

En als de bedroefde echtgenoot over haar neerboog, weerde ze hem af met haar sidderende handen, roepende:

— Weg, weg, Baru is daar! Jaag hem buiten!

Rond zes uur was de koorts zeer hoog.

— Godfried! riep de kranke.

— Aleida, ik ben hier aan uw zijde.

— Roep Dorothea, ze moet op Beatrix passen. Die boze De Lichte wil ons kind grijpen.

De jonge baron legde zijn hand op haar voorhoofd.

— Weg, weg! kreet ze. Daar is hij, zie, Baru is bij hem. Ach, vader, waarom wilt ge me zo ongelukkig maken? Ben ik niet steeds een gehoorzame dochter geweest, maar nu mag ik uw wil niet volbrengen! Reinout Wellens is daar ook al. Maar ik zie Beatrix niet. Lieve!ing, kom toch hier, kom bij uw moeder. Flora, waar is mijn kind, ge moet er voor zorgen. Wat hebt ge er mee gedaan?

Godfried had tranen in de ogen.

— Kwam de geneesheer uit Aalst nu toch! mompelde hij ongeduldig. Wat een dag!

Met een licht hart was van Meerdal uit Aalst vertrokken. Hij verheugde zich reeds Beatrix' stralend gezicht te zien, als de kleine het speelgoed zou krijgen, dat wel verpakt aan Dick's zadel hing. Maar in de verte zag hij toen Rolf naderen.

Met een bang voorgevoel rende hij zijn dienaar tegemoet. Dan vernam hij het schrikkelijk nieuws: Beatrix geroofd, zijn vrouw bezwijmd!

Wat een dag!

En wie was de schuldige, wie de vijand?

Godfried dacht het eerst aan Jan De Lichte. Immers de roverhoofdman had gezworen zich te wreken over allen, welke hem ongehoorzaam waren.

En beter dan ooit herinnerde van Meerdal zich de avond, toen hij op weg was naar de priester, die 't geheim zijner vermeende grootmoeder kende, en hij in het bos de kapitein ontmoette. Beter dan ooit herinnerde hij zich het toneel bij de pastorie, De Lichte's vergeefse aanslag en zijn dolle woede.

Oh, hij kende de ellendeling, hij wist dat de bandiet verging van hoogmoed en tot alles in staat was om zich te wreken.

Godfried sidderde als hij aan zijn arm kind dacht. Beatrix onder de rovers! Beatrix in de macht van zijn doodsvijand.

En hij wist hoe sommige ellendelingen kinderen mishandelen. Welk een vloek rustte er op zijn geslacht, dat het lot van de vader nu ook dat van het kind moest worden.

Soms vatte hij moed. Misschien was het de rovers om een losprijs te doen. Alles zou hij geven, tot zijn laatste kroon toe, geheel het slot, zo hij er zijn lieveling mee kon terug kopen!

Vreselijke onzekerheid, gruwelijke marteling!

— De dokter is daar, fluisterde de kamenier.

Een statig heer trad de kamer binnen. 't Was een befaamd geneeskundige uit Aalst, om wie Godfried gezonden had.

De bezoeker begaf zich naar de kranke.

— Nog is het Beatrix niet! O, dat is niet wel, om mij zo te pla-

gen. Laat mij opstaan, om mijn kind te bed te brengen. 't Is tijd voor haar. Mag ik niet?...

De geneesheer bleef lang bij het bed.

— Ik moet u spreken, zei hij eindelijk tot de echtgenoot, die in hevige spanning verkeerde. Wat mocht hij hopen of wat moest hij vrezen? Zou er een blijde verzekering of een ontzettend vonnis van die lippen vloeien?

Bevend geleidde hij de heer in een zijkamer.

— Ik zal u niets verbergen, begon de dokter.

— Niets, nietwaar? Zeg mij alles, ik ben bereid 't ergste te horen.

— Wees sterk, baron van Meerdal! De toestand is zeer ernstig. Uw gemalin kan krankzinnig worden.

De ongelukkige slaakte een luide gil en greep de geneeskundige bij de arm.

— Herroep die woorden! kreet hij, terwijl zijn ogen woest rolden. Zeg dat het niet waar is! Ach God, waarom, waarom?

— Wees kalm! Ik zei u, dat de toestand zeer ernstig is. Alles kan echter ten goede keren, maar daarom moet ge stipt mijn voorschriften in acht nemen.

— Welke? Spreek op, als een slaaf zal ik u gehoorzamen!

— In de eerste plaats moet gij bedaard zijn, hoe moeilijk het u ook valt. Ik begrijp, dat uw hart gefolterd wordt. Ik heb gehoord welke ramp u getroffen heeft.

— Vreselijk, nietwaar?

— Ook uw kind zal misschien nog gevonden worden. Houd goede hoop. Maar nu terzake. Als de barones spreekt, laat ge haar begaan. Spreek niet tegen. Houd bovenal de kamer rustig. Laat niemand bij haar toe, dan de kamenier. Spaar haar voor schokken. Verberg haar de waarheid, geef ze, als ze over uw kind spreekt, de beste hoop. Ik zal deze avond een verpleegster zenden, die uitnemend uw gemalin oppassen zal.

— Is 't gevaar om krankzinnig te worden, dan zo ernstig?

— 't Gevaar is inderdaad ernstig. Ge zoudt het mij kwalijk nemen, moest ik 't u verbergen, nietwaar.

— Neen, verberg niets, spreek vrij uit. 'k Heb liever dat men mij ineens de genadeslag geeft, dan dat men mij langzaam doodmartelt.

— Maar vergeet niet, dat alles de beste wending nemen kan. Morgen vroeg keer ik terug en zal dan meer kunnen zeggen. Denk aan mijn voorschriften.

Beide mannen spraken nog een wijl te samen. De geneesheer legde een verkoelend verband, waardoor de lijderes veel rustiger werd.

— Een goed teken, fluisterde hij.

Die drie woorden gaven de wanhopige echtgenoot weer moed.

Hij liet de dokter uit.

Door de poort kwamen vier mannen met een gekwetste in hun midden.

— Welk onheil zullen we nu weer vernemen! kreet van Meerdal, naar de pachters snellende.

— Martin! vervolgde hij. Dood.

— Neen, neen, wedervoer hem de geneesheer, de dienstknecht onderzoekende.

— Welk nieuws? vroeg Godfried snel.

De boeren bezagen elkaar. Niemand scheen lust te hebben het eerst de droevige tijding mede te delen.

— Spreekt dan toch! riep de landheer boos. Spreekt!

Toen vertelde Rikus hun wedervaren.

De arme baron wankelde, maar hij herstelde zich en hernam:

— En gij vluchtet? Ge liet u misleiden door die boef? Heb ik dat aan u verdiend? Ach, reken dan op mensen, welke ge goed behandelt en op allerlei wijze helpt. Mijn paard, mijn paard, ik alleen zal de rovers achterna snellen. Mijn paard!

— Wees kalm, riep de dokter.

— Ik moet mijn kind zoeken! Kalm zijn, als mijn Beatrix onder die onmenschen zoveel lijdt! Gij zijt geen vader, gij gevoelt mijn smart niet!

— Ik heb zielsmedelijden met u, sprak de heelmeester vriendelijk. Maar ge moet uw plan overleggen. Waar wilt ge nu heen?

— Naar Gijzegem, Wieze, naar Brussel als 't moet, overal...

— Zo zult ge uw lieveling niet vinden. Denk bedaard na en spreek nog eens met deze lieden. Kom, wij keren allen in huis terug, ik zal intussen deze gewonde verzorgen. Hij ziet er mij een sterke kerel uit.

Van Meerdal luisterde naar de wijze woorden van de geneeskundige.

In de benedenzaal, waarheen allen zich begaven, werden deze droevige zaken zo kalm mogelijk besproken.

Dan zat van Meerdal enige tijd in gepeins verzonken.

— Ha, een gelukkige inval! riep hij met vurige ogen. Hoop vervulde hem; dat kon men aan geheel zijn houding zien.

— Neen, dokter, vervolgde hij, zie me zo vreemd niet aan. Ik ben niet opgewonden, maar zeer kalm. Ik kan mijn gade wel enige uren verlaten, nietwaar?

— Gerust! De barones zal, naar ik voorzie, inslapen. De rust moet haar goed doen. Maar waar wilt ge heen?

Van Meerdal nam de heelmeester mee in een hoek van de zaal en fluisterde enige ogenblikken. De dokter knikte goedkeurend met het hoofd en zei:

— Ik zou dan maar seffens vertrekken. Ieder ogenblik is zeer

kostbaar. Ik rijd terug naar Aalst en zal onmiddellijk een verkleefde ziekenzuster zenden.

— Dank u! En morgen komt ge terug?

— Stellig.

— Dick, waar zijt ge?

De dienaar stond 't volgend ogenblik bij zijn meester. Men kon zien, dat de brave man diep bedroefd was.

— Zadel onze paarden, gebod de heer vriendelijk. We moeten er op uit en God, die mij deze inval gaf, zal mij bijstaan.

Weinige tijd later reden de ruiters spoorslags heen!

**
*

Een uur later kwam 't gerecht uit de stad op het slot aan. Mathijs, de woekeraar, was bij de ambtenaars, maar bij hoog en laag bezwoer hij, geheel onschuldig te zijn.

De vier boeren, die naar huis teruggekeerd waren, moesten gehaald worden, ook de pachter, welke de Zigeunerskar gezien had.

Flora, die nog wel diep geschokt maar overigens schier hersteld was van haar bezwijming, legde 't eerst een verklaring af.

Neen, Mathijs was niet de man, die om een aalmoes gesmeekt en haar dan dat poeder onder de neus gehouden had.

De woekeraar vertelde naar waarheid 't gebeurde. Hij verhaalde, dat de Zigeuner hem dwong op de kar te stappen, om de weg te wijzen.

Weldra bleek dan ook de onschuld van de Aalstenaar. Hij bleef buiten de verdenking, maar moest een nauwkeurige beschrijving van de voerman geven.

De gerechtsdienaren keerden naar de stad terug; Martin was nog niet in staat om onderhoord te worden.

**
*

Laat op de avond kwam er alweer een koets op het voorplein.

Een jonge non stapte er vlug uit. Haar medelijden met de getroffen ouders was des te inniger omdat ook zij leed onder de onheilen der misdadigers. Immers, de liefdezuster was niemand anders dan Melia, wier verloofde, door de hand van Jan De Lichte, haar zo wreed-aardig ontviel.

Wel was het meisje in een klooster getreden, waarvan de poort voor altijd achter de zusters toeviel. Maar daar de nood aan verpleegsters zich deed gevoelen in een tijd, waarin de rampen zo menigvuldig waren, was het aan Melia toegestaan tijdelijk de zieken te verzorgen. En waarlijk, de barones kon geen betere oppaster hebben, dan deze engel van goedheid, die reeds in het klooster zich geciefend had, om met liefderijkst geduld de zieken te verzorgen.

IN « DE DUIF ».

't Was donker. In de herberg welke voor opschrift «De Duif» droeg, pinkte een klein lichtje. Veel volk bevond er zich in het bekrompen vertrek niet. De kroeg stond in een slechte reuk en wie hier kwam, bezat geen zuiver geweten of 't moest een reiziger zijn, die van zijn weg afgedwaald was en aan de slordige waardin om inlichtingen vroeg.

Slordig, dat was Betti, zoals de herbergierster heette, slordig op haar lichaam, op haar kleren en haar armzalige woning. En de klant, die zonder weerzin uit de grauwe potten of gebarsten glazen dronk, moest voorzeker niet vies uitgevallen zijn.

Zoals we reeds zeiden, was de avond gevallen. Een man stapte de herberg binnen.

— Ha, mijnheer de Brusselaar! En zo laat nog op de avond. Welk geluk en wat eer u hier te zien.

Aldus werd de bezoeker door de waardin begroet.

— Ik heb een ernstige zaak onder handen...

— Ha, en ik moet u weer helpen?

— Juist.

— Is er wat mee te verdienen? vroeg de vrouw, de wel bekende beweging met de vingers makende.

— Hebt ge ooit voor niets gewerkt?

— Voor u, neen, maar voor anderen dikwijls genoeg. Wat vraagt ge van mij? Vertel maar eens op.

— Is er iemand aanwezig?

— Mijn man, anders niemand. De sukkelaar is in de stal. En ge weet, ge moet hem niet meerekenen. Ik mag zeggen, dat ik van de dwaasten niet ben, maar toen ik Lode Regers tot echtgenoot nam, moest ik voorzeker niet wel bij 't hoofd geweest zijn.

— Kunt gij een kind voor mij verbergen?

— Een kind? In welke historie zijt ge nu gemoeid?

— Betti, ge valt buiten uw rol! Altijd waart ge een flinke vrouw en die veel geld verdient, want nimmer was het uw gewoonte het hoe of het waarom te weten. Nu schijnt ge veranderd te zijn.

— Geen haartje, beste heer, maak u maar niet dik. Ik beloof u, dat ik niets meer vragen zal. Maar omdat ge van een kind sprak, kon ik een ogenblik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. 't Is alweer voorbij!

— Ha, zo mag ik u horen. Antwoord me dan!

— Een kind verbergen? Och, dat zal niet moeilijk zijn, wel te verstaan, als ge duimkruid bezit.

— Weeral die achterdocht! Ik heb u toch altijd goed betaald.

— Zeker, zeker, maar ik mag toch mijn voorwaarden stellen.
 — Hoe zult ge de kleine verbergen?
 — Wel, hier is mijn huis.
 — En als 't gerecht een onderzoek instelt?
 — Is de politie er dan mee gemoeid?
 — Ja! meer moogt ge niet vragen.
 — Dat verandert de zaak. Zal 't gerecht naspeuringen doen?
 — Ik ben er zeker van.
 — Dan zal ik wel zorgen, dat het 't kind niet vindt. Ge weet, ik kan de politie nog al gemakkelijk bij de neus pakken. En in 't ergste geval zeg ik, dat ik de kleine in 't bos gevonden heb.

— Opperbest. Hier is een eerste som.

De vrouw grabbelde haastig de goudstukken bijeen, welke de bezoeker op de tafel wierp.

— Is dat alles? vroeg ze op sluwe toon. Moet ik voor...
 — Nu hier dan! onderbrak haar de vreemdeling en hij voegde nog enige geelvinkjes bij de andere. Nu moogt ge toch tevreden zijn.
 — Misschien!
 — Wat, is 't nog niet genoeg?
 — Dat hangt er van af, hoe lang ik het kind houden moet.
 — Laat me uitspreken. Ge gunt een mens de tijd niet, zijn zaken af te handelen. Binnen een week kom ik terug. Wellicht neem ik de kleine mee, is zulks niet 't geval, dan ontvangt ge een nieuwe beloning.

— Dat is verstandig gesproken.

Een man met een onnozel uitzicht kwam in de kamer en zei:

— Goede avond, vriendschap.

De Brusselaar, zoals de waardin de vreemdeling genoemd had, groette niet terug.

Deze onverschilligheid bracht echter de echtgenoot van Betti niet van zijn stuk, want hij vervolgde:

— Een goede dag geweest, vandaag, nietwaar? Ge zijt nog laat op reis. Moet ge nog ver?

De ander bleef zwijgen.

— Zijt ge niet schuw om in de donker te reizen? Ik zou bang zijn van de weerwolf en de bosduivel. 't Kan 's avonds lelijk doen tussen de bomen.

— Houd uw mond, babbelaar! riep Betti ruw. Ziet ge dan niet, dat ge mijnheer verveelt met uw gezwets.

De baas, die echter de onderdanige dienaar der bazin scheen te zijn, zag tamelijk angstig naar zijn vrouw.

— 't Werk is gedaan, zei hij nederig.

— Zet u dan bij het tafeltje in de hoek. Ik zal u eten geven en ge moogt dan in uw bed kruipen.

— Ja, daar zal 't goed zijn. Bij mijn ziel, ik verga van de vaak.

Nu, als een mens ijverig gewerkt heeft, verdient hij te rusten, wat zegt gij er van, mijnheer?

— Gaat ge nu haast zwijgen! sprak Betti dreigend. Uw lippen op elkaar of ik steek u zonder eten in uw nest. Mannen gelijk gij moesten geen tong hebben.

De sukkelaar lachte met de geestigheid zijner vrouw.

— Vrolijke Betti! Altijd vrolijk...

En hij pinkte met de ogen.

De waardin gaf haar wederhelft een stuk brood en een glas bier, zeggende:

— Speel dat nu rap naar binnen, want 't is tijd om te gaan slapen. Morgen kunt ge er anders niet uit.

— 't Is goed in 't bed, mompelde de man en na deze woorden gaapte hij luid.

Dan begon hij langzaam te eten.

De bezoeker zat in gepeinzen verdiept. Ja, ridder Henri Valens vertoefde in dit krocht en dat vuile wijf achter de vermoldde toog, die beruchte Betti, was zijn medeplichtige in de misdaad, waartoe de sluwe Baru hem gedwongen had.

In de voorname kringen der hoofdstad was hij de gevierde edelman, die 't gezelschap met zijn geestig gesprek opvrolijkte. En zijn vrienden, of de trotse dames, welke hij vleide, hadden hem hier eens moeten zien, vermomd, zoals het een schurk paste, in dit gezelschap, in deze omgeving!

Valens overdacht zijn plan. Baru dwong hem snel te handelen. Het kind moest vooreerst geborgen worden. En na lange overpeinzingen had de ridder een oplossing gevonden.

De bazin van «De Duif» was een ellendige, die voor geld alles deed, wat men haar vroeg. Zij had hem in kennis gebracht met de moordenaars, die vader van Meerdal aanvielen, ze zou hem ook nu helpen. Voorlopig kon zij het gestolen kind bewaren.

— Ik zal Baru doden, zei Valens bij zich zelve, dan heb ik hem niet meer te vrezen. Veilig kan ik het wicht dan te vondeling leggen en ik ben van al die last af. Jan De Lichte zal men niet geloven, als hij mij beticht, evenmin als de Zigeuners en Godfried van Meerdal is er de man niet naar, om mijn naam, dezelfde als die zijner moeder, te bevleken. Dit wijf kent me alleen als de Brusselaar. Waarlijk, ik voel, dat een net mij poogt te omstrikken, doch ik zal er me wel uit los maken.

Deze gedachten hielden de diep gevallen edelman bezig, terwijl hij op de komst der rovers wachtte.

— Trek nu naar bed!

Met deze woorden joeg Betti haar echtgenoot te slapen.

Lode Reger, zoals de herbergier in het doopboek zijner parochie ingeschreven stond, kroop met een welbehagelijk gevoel onder de dekens.

— Ze noemen mij een zot, mompelde hij. Ik ben wel van de slimsten niet, maar 'k zie toch meer dan ze denken. Er is weer wat op handen. Die gast heb ik hier nog eens gezien en de volgende avond zat er de ganse nacht volk in huis. Ik hoorde meermalen de naam van Jan De Lichte, de wrede roverkapitein. Nu moet er weer wat gebeuren, ik durf er mijn kop onder verwedden. Ik zal eens wakker liggen, om wat te horen. Laatst zag ik, dat Betti zoveel goud had. Verdienen doet ze dat niet met enige flessen drank of een paar vaatjes bier in de week. Zo rap ik zekerheid heb, dat 't hier geen zuiver spel is, trek ik er uit, want in de stad maken ze korte metten met dieven en moordenaars.

De man bleef wakker liggen.

**
*

— 't Is een verre verduivelde reis! zei Brandijzer grommend tot Manuel, de Zigeuner.

— Had ik alles vooruit geweten, 'k zou van uw baas meer loon geëist hebben. Ik zal hem toch wat meer vragen.

— Jan De Lichte is geen kniezer; hij ziet niet op een kroon.

— Hij zal er genoeg bezitten, want hij heeft machtig veel gestolen.

— Maar de bende krijgt ook haar deel.

— Natuurlijk, uw kapitein is echter slim genoeg, om eerst zijn eigen beurs te spekken; dat zijn zo hoofdmansmanieren.

— Ge stapt zo rap, kloeg 't Zigeunerswif, dat de arme Beatrix droeg.

De rovers hadden hun kar aan een makker overgegeven; vooreerst omdat 't rijden moeilijk, ja, onmogelijk was over de bospaden, welke ze kiezen moesten en dan ook, daar het voertuig al te duidelijke sporen achterliet.

— Geef die schreeuwerd maar hier! riep Manuel.

— Och, 't krijgt niet, hernam de vrouw met een zweem van medelijden in haar stem. Ik geloof, dat 't meisje slaapt. 't Is ook hard om zo van haar ouders gescheiden te worden.

De Zigeuner rukte ruw het kind uit haar armen, wierp dit op het mos en vloog op zijn vrouw toe, roepende:

— Gij dwaze heks, heb ik u daar straks al niet tien maal gezegd, dat ge dat edelliedenjong niet beklagen moogt.

Hij gaf zijn echtgenote enige fikse slagen.

— Vrouwenbeul! tierde zij. Lafaard, ik verwens het ogenblik, dat ik u voor de eerste maal zag.

De Zigeuner werd nog toorniger en zou de kastijding verdubbeld hebben zonder de tussenkomst van Brandijzer, welke 't echtpaar scheidde, zeggende:

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 31

EERSTE JAARGANG

4 MEI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489